

reći: *doista* jest. *Svi kriteriji odluka*, bilo koje vrste i na bilo kojem području, „sektoru“ bilo kakve djelatnosti, *dobivaju svoju sigurnost i očevidnost*, svoju „kritičnost“, *iz proračunavanja koje odjelovljuje providni proračun kroz sve što, već pro-računano ili tek pro-računljivo, jest.*

Znanost, ovako apsolutno, ne u materijalnom, pa ni u određenom formalnom smislu, samoshvaćena, samopostavljena, nije nipošto ni teorijska, ali ni samo praktička, ili čak praktično-primjenjiva, nego je *jedinstvo do istovetnosti* teorije, prakse i poiesis, koje zajedno nosi i u sebi sabire znanstvena vijest i zapovijed, kazivajuća riječ kao informacija, namjera, odluka i povijest, *mito-logika*, koja nije ništa tek „mitičko“ i „mističko“, „mitologijsko“, — kojima je, naprotiv, direktna suprotnost ako se s njima mjeri po svojim „sadržajima“.

Kad govorimo o „mito-logici“, ne bismo htjeli znanost tretirati kao nešto analogno faktički nastalim mitovima, i obratno, — kako, čini se, jedino može metafizičko mišljenje (filozofijsko ili specijalno znanstveno) sebi približiti mit od Humea, Moritza, Kreuzera preko Hegela, Schellinga, Marxa do Durkheima, Levy-Bruhla, Ottoa, Kerénya, Eliadea, Grassia i *Levi-Straussa* (usporedi, navlastito, *Antropologie structurale*, Plon, Paris 1958; *Le totemisme aujourd'hui*, Presses universitaires de France, Paris 1962). Naslovom „mito-logika“ htjeli bismo naznačiti, polazeći od *m y t h o s - a* kao izvornog i iskonskog kazivanja i pokazivanja, implicitnu metafizičku strukturu otvaranja svega što jest u njegovoj biti (ili: bitku) s obzirom na *povijesnu mogućnost* kao mjesto (*t o p o s*) svih misli, čina i sačinjanja. Riječ je, dakle, o „funkcionalnoj vrijednosti“, o „ulozi“ koju ima temeljni znanstveni nacrt bića s obzirom na njihovo samo u znanju i za njega dano, pruženo,